

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/59/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713205899
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1713205899.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: M. M. N., P. XX. XX. XXXX, Y. Y. Č.. XX, zastúpená advokátom: JUDr. Michal Hutta, PhD., Bezekova ul. č. 13, Bratislava, proti žalovanej: G. N. P., P. XX. XX. XXXX, Y. L. S.. Č.. XXX/XXX, J., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s. r. o., IČO: 36 860 662, Bajkalská ul. č. 13, Bratislava, o zaplatenie istiny 1. 000 eur príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 05. júna 2019, č. k. 37C/178/2013 - 537, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 1. 000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1. 000 eur od 28. marca 2012 do zaplatenia, a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 34, § 35 ods. 1, 2, § 37 ods. 1, 2, § 40 ods. 2, § 43, § 44 ods. 1, § 100 ods. 1, § 102, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 724, § 725, § 728 Občianskeho zákonníka, § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, účinnom do 31. decembra 2012, § 193 C. s. p. a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, keď prihliadol na dôvodne vznesenú kompenzačnú námietku žalovanej. Uviedol, že medzi stranami došlo dňa 12. 04. 2010 k uzavretiu zmluvy o poskytovaní právnej služby, ktorej predmetom malo byť zastupovanie žalobkyne vo veci zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoде manželstva s tým, že tento právny úkon strán konania obsahovo posúdil ako príkaznú zmluvu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, z ktorých inter alia vyplýva, že príkazník (v tomto prípade žalovaná) sa zaväzuje, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť, pričom od príkazcových pokynov sa príkazník môže odchýliť len vtedy, ak je to nevyhnutné v záujme príkazcu a ak nemôže včas dostať jeho súhlas, pričom skúmaním aj vôle strán, ktorá ich viedla k uzavretiu tejto zmluvy, dospel k záveru, že vôľa žalobkyne smerovala k jej právnomu zastúpeniu vo veci vyporiadania BSM a vôľa žalovanej k zastupovaniu pri vyporiadaní majetku žalobkyne a jej bývalého manžela. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na tvrdenie žalobkyne v konaní, že právne služby vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva si u žalovanej neobjednala a na zastupovanie v tejto veci jej neudelila žiadne splnomocnenie a tak podľa jej názoru žalovaná konala v tejto veci svojvoľne, resp. odklonila sa od jej príkazu, ktorý bol sformulovaný v predmete zmluvy, keď

žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že jej vôľa smerovala k čo najlepšiemu zastupovaniu žalobkyne v otázke rozvodu, úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému a hlavne k otázke majetku, ktorý žalobkyňa do poslednej chvíle nazývala BSM. Uviedol, že vôľa strán sa teda stretla v časti právneho zastupovania žalobkyne žalovanou pri vyporiadaní majetku medzi žalobkyňou a jej bývalým manželom a napriek tomu, že žalovaná mala už pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnej pomoci pochybnosti o právnom stave majetku, ktorý sa má vyporiadať (z vykonaného dokazovania vyplynulo, že už v čase uzavretia zmluvy dňa 12. 04. 2010 mala žalovaná pochybnosť, či žalobkyňa s jej bývalým manželom má majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov), nakoľko sa však vôľa strán stretla v tom, že predmetom zmluvy je právne zastúpenie žalobkyne pri rokovaniach o vyporiadanie majetku, neprisvedčil argumentácii žalobkyne, že právny úkon je neplatný v celom rozsahu už len z formulácie prvej vety predmetu zmluvy. Poukázal na skutočnosť, že s poukazom na zistenú vôľu strán pri uzatváraní zmluvy dospel k záveru, že predmet zmluvy je nemožný len v tej časti, podľa ktorej mala byť poskytovaná právna pomoc vo veci zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva, po prvé z dôvodu, že zrušenie BSM po rozvode je právny inštitút, ktorý slovenský právny poriadok nepozná, nakoľko už rozvodom dochádza k jeho zániku (§ 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom pred rozvodom ho môže na návrh zrušiť súd (§ 148 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a po druhé preto, že v tejto časti sa vôle strán nestretli, z čoho vyplýva, že žalovaná poskytovala žalobkyňi právnu pomoc, navyše neskôr aj pri rokovaniach o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva medzi žalobkyňou a jej bývalým manželom. Uviedol, že mu síce nie je známe, prečo strany sporu nepostupovali v zmysle § 40 ods. 2 v spojení s § 516 Občianskeho zákonníka a písomne uzavretú zmluvu nezmenili tak, aby medzi nimi nevznikli rozpory, nakoľko však nedospel k záveru, že zmluva o poskytovaní právnej pomoci je neplatná v celom rozsahu, prisvedčil kompenzačnej námietke žalovanej, ktorá si z celej vyúčtovanej sumy vo faktúre č. 6/2012 uplatnila len sumu vo výške 1. 000 eur, keďže žalobkyňa poskytovala právnu pomoc aj pri rokovaniach o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobkyne, že žalovaná nepostupovala pri poskytovaní právnej pomoci s odbornou starostlivosťou a teda, že jej odmena za takéto úkony nepatrí s tým, že o sťažnosti žalobkyne, že žalovaná ako jej právna zástupkyňa neposkytuje svoje služby s odbornou starostlivosťou rozhodoval na základe sťažnosti žalobkyne IX. disciplinárny senát pri Slovenskej advokátskej komore, sp. zn. DSIX.-9/14:2228/2013 zo dňa 20. 06. 2014, ktorý dospel k záveru, že konanie žalovanej nedosiahlo intenzitu disciplinárneho previnenia a oslobodil ju spod návrhu na disciplinárne potrestanie. Uviedol, že vzhľadom na viazanosť súdu rozhodnutiami príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu (v tomto prípade zákona o advokácii), nemohol túto skutočnosť riešiť ako prejudiciálnu otázku, a preto si osvojil oslobodzujúce závery disciplinárneho senátu o tom, že konanie žalovanej nebolo disciplinárnym deliktom a že nebolo preukázané, že žalovaná nekonala s odbornou starostlivosťou. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 396 ods. 3 C. s. p. a vecne tým, že v spore úspešnej žalovanej priznal proti v spore neúspešnej žalobkyňi v celom rozsahu nárok na náhradu trov konania, keď o konkrétnej výške tohto nároku bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším úradníkom.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku s tým, že je vecne nesprávny, nakoľko jeho odôvodnenie obsahuje tak po skutkovej, ako aj po právnej stránke veci viaceré vzájomne si odporujúce závery a je aj nedostatočné, keď sa súd prvej inštancie v právnej argumentácii dokonca uchýlil k neobvyklým právnym konštrukciám a navrhla ho podľa § 388 Civilného sporového poriadku zmeniť a zaviazat žalovanú na zaplatenie istiny 1. 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne počnúc od 28. marca 2012 až do zaplatenia a priznať jej plnú náhradu trov konania. Namietla, že súd prvej inštancie nedodrжал pri písomnom vypracovaní napadnutého rozsudku ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, t. j. jeho odôvodnenie je preto nedostatočné, nelogické, právne vykonštruované a nepresvedčivé a takéto rozhodnutie porušuje jej základné právo na spravodlivý proces, ktorý jej zaručuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne neriadil ani ustanovením § 191 ods. 1 a § 193 Civilného sporového poriadku a z hmotnoprávneho hľadiska ustanovením § 22 ods. 1, § 31 ods. 1, § 35 ods. 2, § 37 ods. 2, § 40 ods. 2, § 52, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 724 až 741 Občianskeho zákonníka a § 18 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, o ktoré ustanovenia oprela nárok voči žalovanej

na zaplataenie istiny vo výške 1. 000 eur s príslušenstvom. Vytkla súdu prvej inštancie, že nedodržel zákonom prikázanú štruktúru rozsudku a absolútne sa nezaoberal jej námietkami, ktoré prezentovala tak ústne ako aj písomne, že na predmetnú vec treba aplikovať režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý je upravený v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že dôvod, pre ktorý prvoinštančný súd jej základnú námietku pre rozhodnutie vo veci samej neakceptoval sa nedá zistiť, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá v tomto smere žiadne zdôvodnenie. Namietla, že napadnutému rozsudku chýba aj akékoľvek vyhodnotenie vykonaných dôkazov (§ 191 Civilného sporového poriadku), nakoľko pri zistenom skutkovom stave (bod 8. a 9. na strane tri až šesť) len opisuje časť súdneho spisu, pričom nie je možné z neho ani zistiť, ktoré z citovaných ustanovení na predmetnú vec aplikoval a prečo. K záveru súdu prvej inštancie, že vyhodnotením vôle strán ustálil neplatnosť Zmluvy o poskytnutí právnej služby uzavretou so žalovanou dňa 12. apríla 2010 iba v tej časti, podľa ktorej jej mala byť zo strany žalovanej poskytovaná právna pomoc „vo veci zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva“, čo je zakotvené v druhej vete Čl. I. zmluvy (nie v prvej vete, ako to uvádza súd prvej inštancie) a k dôvodom, pre ktoré jej žalovaná nemohla poskytovať právnu pomoc „vo veci zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva“, žalobkyňa uviedla, že logickým záverom je skutočnosť, že touto zmluvou si so žalovanou dohodla jej zastupovanie vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čomu zodpovedá nielen obsah zmluvy v jej Čl. I. (Klient splnomocnil advokáta k rokovaniam s právnym zástupcom protistrany za účelom dosiahnutiu dohody o vyporiadani BSM. V prípade, že strany k dohode o vyporiadani nedospejú, klient splnomocňuje advokáta k spracovaniu návrhu na vyporiadanie súdnou cestou a na zastupovanie v súdnom konaní na príslušnom súde), ale aj obsah splnomocnenia z 12. apríla 2010, ktoré tvorí neoddeliteľnú prílohu tejto zmluvy (uvádza sa to v Čl. I. zmluvy). Namietla, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko pri výklade zmluvy o právnej službe z 12. apríla 2010 a jej splnomocnenia, ktoré bolo súčasťou tejto zmluvy a bolo ňou podpísané a žalovanou prijaté tiež dňa 12. apríla 2010 urobil svojvoľný výklad, ktorým úplne nahradil jej vôľu a vôľu žalovanej v čase ich uzavretia, a to napriek tomu, že žiadna zo strán sa nedomáhala sa na súde výkladu zmluvy z 12. apríla 2010. Vytkla súdu prvej inštancie, že svojvoľnú zmenu obsahu predmetu zmluvy o právnej službe a splnomocnenia z 12. apríla 2010 uskutočnil napriek tomu, že vykonaným dokazovaním na takúto zmenu nemal ani žiadne relevantné dôkazy, nakoľko naopak, v priebehu konania na súde prvej inštancie boli vykonané také dôkazy, ktoré jednoznačne potvrdzujú, že dňa 12. apríla 2010, kedy so žalovanou uzatvorila zmluvu o právnej službe a podpísala jej splnomocnenie a ona ho prijala, bola tak jej vôľa, ako aj vôľa žalovanej - advokátky zastupovať ju vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov s tým, že táto zhoda vôle u oboch nastala potom, čo ju žalovaná ubezpečila, že majetok, ktorý vlastní, má v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a dá sa vyporiadať napriek tomu, že v tom čase (12. apríla 2010) mala s bývalým manželom súdnym rozhodnutím zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo a toto zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo podľa § 149 Občianskeho zákonníka vyporiadané v trojročnej prekluzívnej lehote. Poukázala na skutočnosť, že zhoda jej vôle so žalovanou dňa 12. apríla 2010 zastupovať ju vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je preukázaná nielen obsahom zmluvy a splnomocnením z 12. apríla 2010, ale aj podaním žalovanej zo 06. mája 2013 (odpor žalovanej proti platobnému rozkazu) a jej výsluchom na pojednávaní dňa 29. októbra 2013, z ktorých vyplýva, že zmluvu o právnej službe a splnomocnenie dňa 12. apríla 2010 uzatvorili za tým účelom, aby ju žalovaná zastupovala vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom žalovaná tento predmet zmluvy nepoprela, keď v písomne podanom odpore a pri výsluchu na pojednávaní dňa 06. mája 2013 sa bránila len tým, že takúto zmluvu a splnomocnenie uzatvorila preto, lebo vraj chcela vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a ona nevedela o tom, že sa jej majetok ako bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vyporiadať nedá, keďže ju neinformovala o tom, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 04. septembra 2006 pod č. k. 5C 119/06 - 24 bolo jej bezpodielové spoluvlastníctvo manželov s M.. G. N. za trvania manželstva zrušené a nehnuteľný majetok, pôvodne patriaci do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prešiel do právneho režimu podielového spoluvlastníctva, keďže sa po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva nevyporiadali v trojročnej prekluzívnej lehote podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že sama žalovaná dokonca predkladala listinné dôkazy o tom, že za dohodnutý predmet právnej služby dňa 12. apríla 2010 považovala jej zastupovanie vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nie podielového spoluvlastníctva, či zastupovanie na rokovaníach o vyporiadanie majetku s tým, že na preukázanie tejto jej vôle žalovaná do spisu založila špecifikáciu majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov označenú ako „Návrh na vyporiadanie BSM“ zo 07. mája 2010, pričom túto špecifikáciu si vypracovala sama, bez jej súčinnosti a predložila ju až v priebehu predmetného konania. Uviedla, že o tom, že bola presvedčená, že je právne možné

vyporiadať ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov svedčí aj e-mailová komunikácia z 20. apríla 2010 s advokátom G.. M. D., právnym zástupcom jej bývalého D. M.. G. N.. Namietla, že žalovaná až potom, keď v priebehu konania preukázala, že už pred uzavretím zmluvy o právnej službe z 12. apríla 2010 a udelením písomného splnomocnenia z 12. apríla 2010 ju informovala, že v roku 2006 bolo jej bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zrušené súdnym rozhodnutím a v roku 2010 sa už nedalo vyporiadať pre preklúziu, tak začala meniť svoju výpoveď, ktorú pred súdom účelovo menila tak, aby zakryla nekvalifikovane poskytnutú právnu službu, ku ktorej sa zaviazala 12. apríla 2010, keď vypracovala a podpísala text zmluvy o právnej službe a aj text písomného splnomocnenia. Uviedla, že skutočnosť, že žalovaná nedisponovala dostatočnou odbornou zdatnosťou dáva odpoveď aj na vyslovené nepochopenie súdu prvej inštancie, ktoré uviedol v bode 13. napadnutého rozsudku s tým, že žalovaná nevedela, že existuje aj § 40 ods. 2 Občianskeho zákona, ktorý uvádza, že písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne a za b), až do vypovedania zmluvy z 11. apríla 2010, t. j. do 22. marca 2012 bola presvedčená ako odborník na právo, že má s bývalým manželom len majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a tento sa bude medzi nimi vyporiadať, o čom ju neustále v dobe trvania zmluvy a písomného splnomocnenia uisťovala. Žalobkyňa vo svojom odvolaní ďalej poukázala na to, že žalovaná pred uzavretím zmluvy a udelením písomného splnomocnenia disponovala fotokópiou rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo 04. septembra 2006, č. k. 5C 119/06 - 24, z ktorého bolo jasné, že dňa 03. októbra 2006 zaniklo jej bezpodielové spoluvlastníctvo manželov súdnym rozhodnutím, disponovala tiež fotokópiou dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a potvrdením od notára, že táto dohoda bola u neho podpísaná oboma účastníkmi dohody dňa 06. novembra 2006, pričom túto okolnosť konštatuje aj súd prvej inštancie na tretej a štvrtej strane napadnutého rozsudku, a preto tvrdenia žalovanej uvádzané na pojednávaní dňa 05. júna 2019, že už v čase uzavretia zmluvy o právnej službe a udeleného splnomocnenia dňa 12. apríla 2010 mala indície o tom, že možno pôjde o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a tiež jej tvrdenie, že ju zastupovala v otázkach majetku, ktorý nazývala ako bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, sú zo strany žalovanej nielen trápne, ale sú smutnou vizitkou neodbornosti žalovanej ako advokátky, ktorá by mala každému svojmu klientovi poskytovať právne služby nie ako laik, ale ako odborník na právo. Vytkla súdu prvej inštancie, že pri právnom zdôvodnení svojho rozhodnutia úplne odignoroval jej právne stanovisko, že na predmetnú vec treba aplikovať režim spotrebiteľských zmlúv, keď žalovaná ako dodávateľ (advokát) právnej služby vypracovala zmluvu o poskytovaní právnej pomoci a ona ju ako spotrebiteľ právnej služby podpísala dňa 12. 04. 2010, pričom ide o príkaznú zmluvu (§ 724 až 741 Občianskeho zákonníka). Poukázala na skutočnosť, že z citovanej písomnej zmluvy a písomného splnomocnenia nad všetky pochybnosti vyplýva, že žalovaná jej mala poskytovať právne služby len vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) a nie aj vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré v čase uzavretia zmluvy mala v podielovom spoluvlastníctve s Ing. Jozefom Adamikom s tým, že žalovaná ako dodávateľ právnej služby doteraz žiadnym spôsobom nepreukázala (a na nej je dôkazné bremeno), že jej na základe vyššie uvedenej príkaznej zmluvy a písomne udeleného splnomocnenia mala poskytovať právne služby vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, nakoľko tvrdenie žalovanej o konkludentnom spôsobe uzavretia zmluvy o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam dňa 12. mája 2010, či tvrdenie o tom, že „zmluvu o poskytovaní právnej pomoci“ z 12. apríla 2010, ktorú sama vypracovala, zahŕňa aj zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, t. j. oboch druhov vlastníctva, sú zo strany žalovanej nepravdivé, zavádzajúce a účelové, keď takýto dodatočný výklad obsahu zmluvy z 12. apríla 2010 žalovanou vylučuje aj tá skutočnosť, že žalovanej nikdy neudelila žiadne ďalšie splnomocnenie na jej zastupovanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k trom nehnuteľnostiam. Uviedla, že z doteraz vykonaného dokazovania (založených listinných dôkazov) nad všetky pochybnosti vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy o poskytovaní právnych služieb dňa 12. apríla 2010, žalovaná ako dodávateľ právnej služby mala vedomosť o tom, že s M.. G. N. nemajú žiaden majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a preto sa vyporiadať z tohto titulu nedá, čo znamená, že pri uzavretí zmluvy dňa 12. apríla 2010 ju žalovaná zavádzala, že medzi ňou a M.. G. N. sa bude vyporiadať všetok majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K účelovej obrane žalovanej, že jej poskytovala právne služby vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam na základe akejkoľvek konkludentne uzatvorenej zmluvy o právnej službe, žalobkyňa uviedla, že si v tejto veci u nej žiadne takéto právne služby neobjednala a na zastupovanie v tejto veci jej neudelila ani žiadne splnomocnenie s tým, že žalovaná konala vo veci zrušenia ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam s M.. G. N., resp. jeho právnymi zástupcami svojvoľne a vo vlastnom mene (§ 32 ods. 1, § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka), a preto žalovanej odmena za žiaden z úkonov, ktoré

uviedla v účelovo „vyrobenej“ faktúre č. 06/2012 a túto faktúru založila len do predmetného súdneho konania v rámci svojej obrany, nepatrí. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že musel prihliadnuť na dôvodne vznesenú kompenzačnú námietku žalovanej, ktorá si z celej vyúčtovanej sumy vo faktúre č. 6/2012 uplatnila len sumu vo výške 1. 000 eur, nakoľko jej poskytovala právnu pomoc aj pri rokovaní o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva uviedla, že ide o svojvoľné rozhodnutie, nakoľko žalovaná počas doterajšieho súdneho konania žiadnu takúto kompenzačnú námietku nevzniesla s tým, že ak započítaval na sumu vo výške 1. 000 eur (zložený preddavok na odmenu žalovanej podľa zmluvy o právnej službe z 12. apríla 2010) nejakú sumu žalovanej vo výške 1. 000 eur, ktorú si súd prvej inštancie náhodným spôsobom vybral z dodatočne „vyfabrikovanej“ faktúry žalovanej č. 06/2012 z 19. apríla 2012, tak nejde o žiadne započítanie, ktoré má na mysli ustanovenie § 580 až 581 Občianskeho zákonníka, keď pre takéto započítanie neboli splnené jednak zákonné podmienky a jednak vymyslená odmena žalovanej za právne služby vo fiktívnej faktúre č. 06/2012 je aj premlčaná. Namietla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, pretože uvádza, že suma 1. 000 eur žalovanej patrí preto, lebo jej poskytovala „právnu pomoc aj pri rokovaní o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva“, ale počet rokovaní, dátumy rokovaní, miesta konania rokovaní a s kým žalovaná rokovala, súd prvej inštancie už neuviedol, ani výšku odmeny, aká by žalovanej prislúchala za tieto úkony právnej služby. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že si osvojil oslobodzujúce závery disciplinárneho senátu o tom, že konanie žalovanej nebolo disciplinárnym deliktom a že nebolo preukázané, že žalovaná nekonala s odbornou starostlivosťou uviedla, že je zjavné, že súd prvej inštancie má problém s výkladom a aplikáciou ustanovenia § 193 Civilného sporového poriadku na predmetnú vec, nakoľko v konaní nežiadala riešiť prejudiciálnu otázku, či žalovaná podľa Zákona o advokácii spáchala alebo nespáchala správny delikt, pretože jej je známe, že túto otázku nemôže posudzovať všeobecný súd, ani keď ide o prejudiciálnu otázku. Poukázala na skutočnosť, že sa v konaní domáhala vrátenia preddavku na odmenu žalovanej (peňažného plnenia) z dôvodu, že jej žalovaná nekvalitne poskytla právnu službu dohodnutú v zmluve a podľa udeleného písomného splnomocnenia z 12. apríla 2010, keď otázka riešenia, či advokát pri poskytovaní právnych služieb postupoval s odbornou starostlivosťou alebo nie a či mu odmena za právne služby z tohto dôvodu patrí alebo nie, patrí do kompetencie všeobecných súdov a nie do kompetencie Slovenskej advokátskej komory, ktorá rieši len to, či bol alebo nebol spáchaný správny delikt zo strany advokáta podľa Zákona o advokácii s tým, že ak Slovenská advokátska komora právoplatne rozhodne, že advokát spáchal správny delikt, tak týmto rozhodnutím je súd podľa § 193 Civilného sporového poriadku viazaný a táto viazanosť sa týka len výrokovej časti rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory, a nie jeho odôvodnenia. Uviedla, že ak Slovenská advokátska komora rozhodne, že advokát žiaden správny delikt nespáchal, tak súd nie je týmto rozhodnutím vôbec viazaný s tým, že účastníkom konania o správnom delikte advokáta pred Slovenskou advokátskou komorou je len advokát, a nie sťažovateľ.

3.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti, nakoľko je spravodlivý a vecne správny a žaloba účelová, ktorou sa žalobkyňa domáha získania nespravodlivej výhody spočívajúcej v tom, že nechce zaplatiť ani 1 euro hoci je v konaní dokázané, že s jej súhlasom a na jej pokyny vykonávala úkony právnej služby počas obdobia necelých 2 rokov. K tvrdeniam žalobkyne v podanom odvolaní uviedla, že zo žiadneho dôkazu predloženého v konaní ani nevyplýva, že v čase uzatvorenia Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci alebo pred jej uzatvorením mala k dispozícii, či už Zmluvu o vyporiadaní BSM podpísanú oboma manželmi (s úradne osvedčenými podpismi) alebo rozsudok Okresného súdu Bratislava V, spis. zn. 5C/119/2006 - o zrušení BSM za trvania manželstva, z dôvodu ktorého žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno v otázke poskytnutia predmetných dokumentov. Uviedla, že z výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 10. 10. 2014 vyplýva, že ona sama podpísanou Zmluvou o vyporiadaní BSM nedisponovala, a ak ňou teda nedisponovala, je logické, že jej ju nemohla dať ani k dispozícii. Poukázala na emailovú komunikáciu od pani M. N. U. (H. Ž.) zo dňa 05. 05. 2010 (t. j. po uzatvorení Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci) predloženej súdu prvej inštancie, z ktorej vyplynula len skutočnosť, že jej zaslala nepodpísanú Zmluvu o vyporiadaní BSM medzi žalovanou a jej bývalým manželom a práve vzhľadom na absentujúce podpisy, nepovažovala tento dokument za právne relevantný, nakoľko sa o takýto dokument nemôže pri poskytovaní právnych služieb spoľahlivo oprieť s tým, že aj toto je nepriamy dôkaz svedčiaci o tom, že žalobkyňa jej nepredložila žiadnu Zmluvu o vyporiadaní BSM, nakoľko ak by už predmetnou zmluvou disponovala, sestra žalobkyne by v tom prípade neposielala žiadnu nepodpísanú Zmluvu o vyporiadaní BSM e-mailom. Uviedla, že ako dôkaz, že nemohlo dôjsť k uzatvoreniu zmluvy o vyporiadaní

BSM medzi žalobkyňou a jej vtedajším D.T. N., slúži aj jeho list zo dňa 07. 11. 2011 (t. j. rok a pol po uzatvorení Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci), ktorý jej adresoval, a v ktorom E.. N. opätovne zaslal návrh na vysporiadania BSM, pričom tento dôkaz len opätovne dokazuje tú skutočnosť, že potvrdenie P. O. nemožno v žiadnom prípade brať ako kľúčový dôkaz potvrdzujúci uzatvorenie dohody o vyporiadaní BSM medzi žalobkyňou a jej vtedajším manželom (notár len potvrdil, že osvedčil podpis žalobkyne, nie jej vtedajšieho D. E.. N.). Poukázala na skutočnosť, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že ako advokátka, poskytla žalobkyni, ako klientke, právne služby jednak vo veci vyporiadania BSM, a jednak (po získaní informácie, že BSM manželov sa vyporiadať nemôže) vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a to na základe pokynov žalobkyne, ako jej klientky, vid' e-mailové pokyny zo dňa 05. 01. 2012, 13. 01. 2012 či 24.01.2012, ktoré sa nachádzajú v spise. Poukázala na výpoveď H. M.. N. U. (H. Ž.) na pojednávaní dňa 02. 06. 2015, z ktorej jednoznačne vyplýva, že sa ako advokátka so žalobkyňou stretli viacero krát a predmetom ich stretnutí bolo prejednávanie jednak majetku, ako aj „rozličných vecí ohľadne syna“, ako to vyplýva aj z výpovede G.. D. (PZ vtedajšieho manžela žalobkyne) na pojednávaní dňa 24. 10. 2016 v konaní vedenom na OS Pezinok pod spis. zn. 36C/117/2014, ktorý uviedol, že na vzájomných stretnutiach, ktorých mohlo byť 7 či 8, sa riešil komplex problémov, t. j. nedá sa povedať, že sa riešil len majetok či starostlivosť o syna, nedalo sa vyriešiť jedno bez druhého, čím nepriamo potvrdil ďalšie úkony právnej služby, t. j. viacnásobné rokovanie žalovanej s klientom či protistranou, keď o vykonaní ďalších, viacerých úkonov právnej služby z jej strany svedčí aj ich vyčíslenie faktúrou č. 6/2012. Uviedla, že z výpovede H. G.. D. na pojednávaní dňa 05. 06. 2019 vyplynulo, že klienti ich (t. j. pána svedka ako aj žalovanú ako právnych zástupcov oboch manželov) poverili tým, aby rokovali aj ohľadom majetkovoprávneho vyporiadania medzi nimi a že teda neboli žiadne pochybnosti o legitimité viesť také rokovania a taktiež potvrdil stretnutie, kde bol prítomný spolu so svojim klientom ako aj s ňou a žalobkyňou, na ktorom „spontánne riešili záležitosti a rozprávali sa o tom, čo je predmetom nášho rokovania“, čím jednoznačne potvrdil, že bola legitímnou zástupkyňou žalobkyne pri vyporiadaní spoločného majetku a taktiež potvrdil, že žalobkyňa vedela o poskytovaní služieb z jej strany vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Poukázala zároveň na výpoveď H. G.. C. na pojednávaní dňa 05. 06. 2019, v ktorej jednoznačne uviedla, že jej žalobkyňa povedala, že ona sa s ňou a ani s E. N. nechce ďalej stretávať, Ž. I.. P. (žalovaná) ju bude ďalej v tejto záležitosti zastupovať a viesť za ňu rokovania s tým, že z týchto dôkazov tak nepochybne vyplýva, že žalobkyňa mala vôľu, aby ju zastupovala pri vyporiadaní jej podielového spoluvlastníctva s jej bývalým manželom, keď argumentácia žalobkyne o opaku nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto dospel súd prvej inštancie k správne názoru, že vôľa oboch strán (žalovanej aj žalobkyne) sa stretla v časti právneho zastupovania pri vyporiadaní majetku medzi ňou a jej bývalým manželom a že poskytovala žalobkyni právnu pomoc pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva medzi žalobkyňou a jej bývalým manželom. Namietla, že táto skutočnosť nemôže byť vyvrátená ani argumentáciou žalobkyne s poukazom na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, nakoľko z vykonaných dôkazov (výpovede svedkov, výpoveď žalovanej, emailová komunikácia) totižto nepochybne vyplýva, že poskytovala právne služby vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a to so súhlasom a na základe pokynov žalobkyne. K tvrdeniu žalobkyne, že si žiadnu kompenzačnú námietku neuplatnila, a preto je napadnutý rozsudok arbitráry uviedla, že jej tvrdenie sa nezakladá na pravde, nakoľko v priebehu konania si uplatnila svoju kompenzačnú námietku opakovane a poukázala na odpor voči platobnému rozkazu zo dňa 06. 05. 2013, v ktorom uviedla, že žalobkyňa nemá nárok na vrátenie 1. 000 eur, nakoľko právne služby vyúčtovala faktúrou č. 06/2012 na sumu, ktorá presahuje žalovanú sumu, a táto jej doposiaľ nebola uhradená s tým, že v odpore presne uviedla výpočet odmeny za 1 úkon právnej služby, ktorý predstavuje sumu 1. 415 eur, čím si jednoznačne v konaní uplatnila kompenzačnú námietku voči žalovanej sume. Poukázala na to, že aj jej právny zástupca uplatnil kompenzačnú námietku, a to na pojednávaní dňa 02. 06. 2015, ako aj vo svojom písomnom vyjadrení dňa 21. 08. 2015, ako aj v odvolaní zo dňa 30. 06. 2017.

4.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jej odvolaniu uviedla, že jej tvrdenia sú účelové a v rozpore najmä s obsahom zmluvy o právnej pomoci z 12. apríla 2010, splnomocnenia z 12. apríla 2010 a listiny označenej ako „Návrh na vyporiadanie BSM“ zo 07. mája 2010, ktoré vypracovala sama žalovaná, a nie ona, čo považuje za podstatné a rozhodujúce, keď z týchto listín je nespochybniteľné, že žalovaná mala od nej oprávnenie na zastupovanie vo veci vyporiadania bezpodielového majetku manželov (BSM), keďže ju o tom presvedčila, že takýto majetok ešte má, hoci v čase uzavretia zmluvy mala vedomosť o tom, že bezpodielové spoluvlastníctvo bolo zrušené súdnym rozhodnutím

ešte za trvania jej manželstva. Namietla, že žiadnym výkladovým pravidlom (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka) sa nedá z týchto dôvodov dospieť k tomu, že ju žalovaná mala zastupovať vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, ktoré v tom čase mala pri troch nehnuteľnostiach, a preto odvolávanie sa žalovanej na dôkazy uvedené v jej podaní z 13. januára 2020, najmä na výsluchy H. G.. D. N. G. L. C., sú nepodstatné a právne bezvýznamné, nakoľko obaja svedkovia potvrdili, že nemajú žiadnu vedomosť o tom, čo bolo obsahom zmluvy o právnej pomoci a splnomocnenia, ktorú so žalovanou uzatvorila 12. apríla 2010. Uviedla, že ani dôkaz žalovanej, list jej bývalého manžela zo 07. novembra 2011, nie sú dôkazom o tom, že dňa 12. apríla 2010 nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o právnej pomoci so žalovanou, ktorej obsahom malo byť zastupovanie vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď tento list nepreukazuje ani to, že medzi nimi došlo k uzavretiu zmluvy o poskytnutí právnej pomoci vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k trom nehnuteľnostiam, ktoré v tom čase mala s bývalým D. na H. N. J. Š. (každý v podieli 1). Namietla, že z dokazovania na súde prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že so žalovanou nikdy neuzavrela zmluvu o poskytnutí právnej služby vo veci zrušenia a vyporiadania jej podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré v tom čase ešte mala s bývalým manželom, nakoľko nikdy žalovanej neudelila žiadne splnomocnenie na zastupovanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, hoci v tom čase o tejto veci už prebiehalo takéto konanie na Okresnom súde v Malackách a pokiaľ žalovaná konala vo veci jej majetku, ktoré (zrejme ktorý, pozn. odvolacieho súdu) mala s jej bývalým manželom v podielovom (nie v bezpodielovom) spoluvlastníctve, tak konala nad rámec zmluvy o právnej pomoci a splnomocnenia z 12. apríla 2010, t. j. konala svojvoľne. Uviedla, že na svojich argumentoch v odvolaní vo vzťahu ku kompenzačnej námietke zotráva a započítanie zo strany súdu prvej inštancie považuje za nesprávne. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zotrvala na svojom odvolaní s tým, že žalovaná pri poskytovaní právnych služieb postupovala v rozpore s § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) účinného od 01. septembra 2009 nielen v predmetnej veci, ale aj vo veci vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 36C/117/2014 a predložila rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 07. novembra 2019 pod sp. zn. 9Co/46/2018 - 350 (ide o číslo konania, pozn. odvolacieho súdu).

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 ods. 1 a § 380 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. júla 2021 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol stranám sporu oznámený zákonným spôsobom.

6.

Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

V posudzovanej veci ide o v poradí tretí rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa 02. júna 2015, č. k. 37C/178/2013 - 262 a zo dňa 10. mája 2017, č. k. 37C/178/2013 - 456, zrušil Krajský súd v Bratislave uzneseniami zo dňa 30. júna 2016, č. k. 10Co/408/2015 - 406 a v poradí druhý rozsudok uznesením zo dňa 31. júla 2018, č. k. 10Co/196/2017 - 488 z dôvodu väd spočívajúcich v nevykonanom dokazovaní zameranom na okolnosti uzavretia Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci medzi stranami sporu (prvý rozsudok), a druhý rozsudok z dôvodu, že skutkové zistenia, ktoré v pôvodnom konaní považoval súd prvej inštancie za rozhodujúce pre posúdenie opodstatnenosti žalobného nároku nepodriadil svojmu opačnému právnemu záveru, ku ktorému dospel v ďalšom konaní, a zároveň ich opomenul uviesť v odôvodnení nového (v poradí druhého) rozhodnutia.

8.

V prejednávanej veci je nesporné, že strany uzavreli dňa 12. 04. 2010 Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, ktorou žalobkyňa v postavení klienta splnomocnila žalovanú ako advokátku na jej zastupovanie vo veci zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva, pričom právne zastúpenie spočívalo v poskytovaní právneho poradenstva a konzultácií klientovi v predmete veci s tým, že žalobkyňa splnomocnila žalovanú (advokáta) k rokovaniu s právnym zástupcom protistrany za účelom dosiahnutia dohody o vyporiadaní BSM, a v súlade s Čl. II ods. 4 Zmluvy dňa 26. 04. 2010 poskytla žalovanej preddavok vo výške žalovanej istiny, t. j. 1. 000 eur, ktorého vrátenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia sa v konaní domáha tvrdiac, že uzavretá Zmluva je neplatná z dôvodu nemožnosti plnenia predmetu zmluvy, keďže žalovaná jej nemohla poskytovať právne poradenstvo v otázke vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré mala žalobkyňa so svojim bývalým manželom zrušené ešte počas trvania ich manželstva rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 04. septembra 2006 pod č. k. 5C 119/06 - 24, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19. 09. 2006.

9.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa viedla so svojim manželom viacero súdnych konaní (konanie o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 16C/18/2010) a ako žalobkyňa podala dňa 30. 05. 2006 na Okresný súd Bratislava V návrh na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z čoho vyplýva, že to bola prioritne žalobkyňa, ktorá prejavila a zrealizovala svoju vôľu zrušiť bezpodielové spoluvlastníctvo s jej manželom (podnikateľom) a ako vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 04. septembra 2006, sp. zn. 5C/119/2006, v tomto konaní nebola ani právne zastúpená, a preto je zrejmé, že právne vedomie žalobkyne jej umožňovalo chápať právny význam podanej žaloby a následne aj súdneho rozhodnutia, ktorým bolo jej návrhu vyhovené, t. j. v čase uzavretia Zmluvy so žalovanou, mala predovšetkým žalobkyňa vedomosť o tom, že jej bezpodielové spoluvlastníctvo je už zrušené.

10.

V konaní nebolo sporným, že žalobkyňa v rámci svojej privátnej autonómie a na svoju zodpovednosť uzavretím Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci dňa 12. 04. 2010 vytvorila právny vzťah so žalovanou, pričom najdôležitejšou skutkovou podstatou právneho úkonu je prejav vôle navonok, v tomto prípade zhotovením „listiny“, t. j. písomnej Zmluvy, v ktorej je právne významnou iba vôľa účastníkov vyjadrená v písomnom texte. Na platnosť právneho úkonu sa vyžaduje splnenie viacerých predpokladov, z ktorých jednou je aj objektívna možnosť právneho úkonu.

11.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne v podanom odvolaní vyčítajúcej súdu prvej inštancie, že napriek tomu, že sa ani jedna zo strán sporu v konaní nedomáhala výkladu danej Zmluvy, urobil svojvoľný výklad, ktorým úplne nahradil jej vôľu a vôľu žalovanej v čase uzavretia Zmluvy a svojvoľne zmenil obsah predmetu Zmluvy o právnej službe a splnomocnenia z 12. apríla 2010, nakoľko žalobkyňa svoj nárok v konaní uplatnila titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mala získať žalovaná plnením z absolútne neplatného právneho úkonu (Zmluvy), z dôvodu ktorého bolo povinnosťou prvoinštančného súdu obsah tohto úkonu aj právne posúdiť, z čoho vyplýva, že musel posúdiť vôľu (slobodne a vážne) účastníkov zmluvy, ako aj určitosť a zrozumiteľnosť daného právneho úkonu (prejav konajúcej osoby).

12.

Tvrdenie žalobkyne, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a výklad jej vôle posúdil svojvoľne, vyhodnotil odvolací súd ako právne irelevantné, nakoľko dané zákonné ustanovenie predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že okrem jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne (nie teda konkludentne podľa § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka), podrobí skúmaniu i vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve, musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného

významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou pre to, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle doplňovať. Takto musí súd postupovať aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamena, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov v priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže byť považovaná za nahradenie, prípadne zmenu už urobených prejavov vôle, keďže použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednania.

13.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na tom, že predmet uzavretej Zmluvy bol nemožný iba v časti týkajúcej sa poskytovania právnej pomoci vo veci zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze z dôvodu neexistencie takého právneho inštitútu v slovenskom právnom poriadku, ako i z dôvodu, že sa v tejto časti vôľa strán nestretla, nakoľko však žalovaná poskytovala žalobkyni právnu pomoc aj pri rokovaní o vypořádání podielového spoluvlastníctva s jej bývalým manželom, zamietol žalobu s prihliadnutím na kompenzačnú námietku žalovanej v sume 1. 000 eur.

14.

Žalobkyňa v odvolaní namietala, že žalovaná v konaní žiadnu kompenzačnú námietku nevzniesla, a ak započítaval na sumu vo výške 1. 000 eur (zložený preddavok na odmenu žalovanej podľa zmluvy o právnej službe z 12. apríla 2010) nejakú sumu žalovanej vo výške 1. 000 eur, ktorú si súd prvej inštancie náhodným spôsobom vybral z dodatočne „vyfabrikovanej“ faktúry žalovanej č. 06/2012 z 19. apríla 2012, tak nejde o žiadne započítanie, ktoré má na mysli ustanovenie § 580 až 581 Občianskeho zákonníka, keď pre takéto započítanie neboli splnené jednak zákonné podmienky a jednak vymyslená odmena žalovanej za právne služby vo fiktívnej faktúre č. 06/2012 je aj premlčaná.

15.

Z obsahu spisu však jednoznačne vyplýva, že žalovaná už v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 18. apríla 2013, č. k. 4Ro/220/2013 - 20 uviedla, že vo faktúre č. 06/2012 zo dňa 04. 04. 2012 započítala ako súčasť ňou žiadanej odmeny advokáta za vykonané právne úkony vo veci vypořádania podielového spoluvlastníctva, a následne na pojednávaní dňa 02. 06. 2015 (viď č. I. 251 spisu), z dôvodu ktorého je argumentácia žalobkyne o vyfabulovaní započítacieho prejavu žalovanej súdom prvej inštancie zavádzajúca.

16.

Nebolo možné stotožniť sa ani s tvrdením žalobkyne, že nakoľko sa súd prvej inštancie nezaoberal jej námietkou, že na predmetnú vec treba aplikovať režim spotrebiteľských zmlúv, je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, nakoľko ani posúdenie Zmluvy uzavretej medzi stranami sporu ako zmluvy spotrebiteľskej by postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky pri uzavretí danej zmluvy žiadnym spôsobom nezmenilo, nakoľko zásada rovnosti „vigilantibus iura, neminem laedere a pod., pred zákonom, resp. v civilnom procese (čl. 6 C. s. p.) musí platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa“, t. j. aj spotrebiteľ musí niesť adekvátne dôsledky za svoje konanie.

17.

V posudzovanej veci preto žalobkyňa ako klientku uzatvárajúcu so žalovanou ako advokátkou Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci a vedomú si právne podstatnej skutočnosti, že jej bezpodielové spoluvlastníctvo s manželom bolo už štyri roky pred uzavretím zmluvy právoplatne zrušené, ani prípadné

posúdenie jej postavenia v spore ako spotrebiteľa by ju nezabavilo zodpovednosti za uzavretie danej zmluvy, nakoľko opačný postup, t. j. zvýhodňovanie spotrebiteľa ako slabšej strany sporu by zasiahlo do samej podstaty a primeranosti práva a poskytnutie takejto ochrany zo strany súdu by bol absurdný a najmä, ako už odvolací súd uviedol vyššie, v rozpore so zásadou rovnosti pred zákonom.

18.

K odvolacej námietke žalobkyne, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

19.

K odvolacím námietkam žalobkyne o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu, z dôvodu ktorého sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, resp. dokonca arbitrárne. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu.

20.

Vo vzťahu k ďalšej argumentácii žalobkyne v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces z čoho vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila, a preto považoval odvolací súd za nadbytočné reagovať na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalobkyne, ktorá nebola pre posúdenie veci podstatná.

21.

Súd prvej inštancie, ktorý žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu, že mal v konaní preukázané poskytovanie právnych služieb žalovanou od uzavretia Zmluvy do januára 2012 aj pri rokovaniach o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva bývalých manželov, keď zohľadnil kompenzačnú námietku žalovanej, rozhodol vecne správne, pričom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, splňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením sporu, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

22.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).